

Joi, 13 decembrie 2007

4. consideră că o campanie de sensibilizare privind violența împotriva femeilor în Arabia Saudită, mai ales în privința violenței domestice, ar fi o inițiativă foarte binevenită, și care ar trebui lansată cât de curând;
 5. îndeamnă autoritățile să revizuiască și să pună în aplicare legislația națională din domeniul muncii, pentru a asigura lucrătorilor casnici aceeași protecție de care se bucură lucrătorii din alte domenii și pentru a face posibilă urmărirea în justiție a angajatorilor care se fac vinovați de abuzuri sexuale sau fizice și de abuzuri în domeniul unor drepturi sociale, ce contravin legislației naționale în vigoare;
 6. solicită guvernului din Arabia Saudită să reexamineze toate cazurile de infractori minori care au fost condamnați la moarte, să suspende condamnarea la moarte pronunțată împotriva infractorilor minori și să introducă un moratoriu privind pedeapsa capitală;
 7. solicită Consiliului și Comisiei să prezinte aceste probleme la următorul Consiliu comun și la reuniunea ministerială dintre UE și Consiliul de cooperare pentru statele arabe din Golf;
 8. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Secretarului General al ONU, Guvernului Arabiei Saudite, Secretarului General al Organizației Conferinței Islamice, precum și Secretarului General al Consiliului de cooperare pentru statele arabe din Golf.
-

P6_TA(2007)0632

Dreptate pentru „femeile de reconfortare”

Rezoluția Parlamentului European din 13 decembrie 2007 privind „femeile de reconfortare” (sclavii sexului în Asia înainte și în timpul celui de-al doilea război mondial)

Parlamentul European,

- având în vedere cea de-a 200-a aniversare a abolirii comerțului cu sclavi, care a avut loc în 2007,
- având în vedere Convenția internațională pentru abolirea traficului cu femei și copii (1921), la care Japonia este parte semnatară,
- având în vedere Convenția OIM nr. 29 privind munca silnică (1930), ratificată de Japonia,
- având în vedere Rezoluția nr. 1325 (2000) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite privind femeile și pacea și securitatea,
- având în vedere raportul elaborat de Gay McDougall, raportorul special al ONU privind violul sistematic, sclavia sexuală și practicile sclavagiste din timpul conflictului armat (22 iunie 1998),
- având în vedere concluziile și recomandările adoptate cu ocazia celei de-a 38-a sesiuni a Comisiei ONU împotriva torturii, care s-a desfășurat în 9-10 mai 2007,
- având în vedere raportul privind analiza unor documente ale guvernului olandez privind prostituția forțată a femeilor olandeze în Indiile olandeze de Est din timpul ocupației japoneze (Haga, 2004),

Joi, 13 decembrie 2007

- având în vedere rezoluția Congresului SUA privind femeile de reconfortare, adoptată la 30 iulie 2007 și rezoluția Parlamentului canadian, adoptată la 29 noiembrie 2007,
 - având în vedere articolul 115 alineatul (5) din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât Guvernul Japoniei a ordonat în mod oficial, în timpul perioadei coloniale și în timpul războiului, când a ocupat Asia și Insulele Pacific începând cu anii 1930 și până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, să fie recrutate tinere femei, care au devenit cunoscute în lume sub denumirea *ianfu* sau „femei de reconfortare”, în unicul scop al sclaviei sexuale față de forțele armate imperiale japoneze;
- B. întrucât sistemul „femeilor de reconfortare” includea violuri în grup, avorturi forțate, umiliri și violențe sexuale care au provocat mutilări, decesuri sau chiar sinucideri, reprezentând unul dintre cazurile cele mai răsunătoare de trafic cu ființe umane din secolul XX;
- C. întrucât în zecile de cauze având ca obiect „femeile de reconfortare” aduse în fața justiției în Japonia, acțiunile în despăgubire ale reclamanților au fost respinse, în pofida hotărârilor judecătorești care recunoșteau implicarea directă și indirectă a forțelor armate imperiale și responsabilitatea statului;
- D. întrucât majoritatea victimelor sistemului „femeilor de reconfortare” au decedat, iar persoanele care mai supraviețuiesc au în prezent 80 de ani sau mai mult;
- E. întrucât, în ultimii ani, numeroși membri ai guvernului și înalți funcționari japonezi au prezentat în mod public scuze pentru sistemul „femeilor de reconfortare”, în timp ce anumiți funcționari japonezi și-au exprimat recent regretabila dorință de a atenua sau respinge aceste declarații;
- F. întrucât Guvernul Japoniei nu a dezvăluit niciodată în integralitate amploarea reală a sistemului de sclavie sexuală, iar anumite lecturi noi, impuse în școlile din Japonia, încearcă să minimizeze tragedia „femeilor de reconfortare”, precum și alte crime de război comise de Japonia în timpul celui de-al doilea război mondial;
- G. întrucât mandatul Fondului pentru femeile din Asia, un fond privat înființat din inițiativa guvernului și având ca scop punerea în practică a unor programe și proiecte menite să ofere despăgubiri pentru abuzurile comise asupra „femeilor de reconfortare” și pentru suferințele acestora, a expirat la 31 martie 2007,
1. salută relația excelentă dintre Uniunea Europeană și Japonia, bazată pe valori comune, precum democrația pluripartitistă, statul de drept și respectarea drepturilor omului;
 2. își exprimă solidaritatea cu femeile care au fost victime ale sistemului „femeilor de reconfortare” în timpul celui de-al doilea război mondial;
 3. salută declarațiile făcute în 1993 de Yohei Kono, șeful de cabinet al prim-ministrului japonez, și în 1995 de Tomiichi Murayama, prim-ministru la acea vreme, în ceea ce privește „femeile de reconfortare”, precum și rezoluțiile Parlamentului Japoniei (Diet) din 1995 și 2005, prin care se prezentau scuze victimelor din perioada războiului, inclusiv victimelor sistemului „femeilor de reconfortare”;
 4. salută inițiativa guvernului japonez de a înființa în 1995 Fondul pentru femeile din Asia, dizolvat în prezent, un fond privat finanțat în mare parte de guvern, care a distribuit „bani de ispășire” câtorva sute de „femei de reconfortare”, însă consideră că această inițiativă umanitară nu poate satisface solicitările victimelor în ceea ce privește recunoașterea juridică și obținerea de despăgubiri în temeiul dreptului public internațional, după cum a afirmat raportorul special al ONU, Gay McDougall, în raportul său mai sus-menționat din 1998;

Joi, 13 decembrie 2007

5. invită Guvernul Japoniei să recunoască oficial, să-și prezinte scuzele și să accepte răspunderea istorică și juridică într-un mod clar și fără echivoc pentru faptul că forțele armate imperiale au constrâns tinere femei, cunoscute în lume drept „femei de reconfortare”, să se supună sclaviei sexuale, în timpul perioadei coloniale și în timpul războiului, când a ocupat Asia și Insulele Pacific, începând cu anii 1930 și până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial;
 6. invită Guvernul Japoniei să pună în practică mecanisme administrative eficiente pentru a oferi despăgubiri tuturor victimelor care au supraviețuit sistemului „femeilor de reconfortare” și familiilor victimelor decedate;
 7. invită parlamentul Japoniei să adopte măsuri legale pentru a elimina obstacolele existente în procesul de obținere a unor despăgubiri în fața instanțelor judecătorești din Japonia; consideră, în special, că dreptul victimelor de a solicita guvernului despăgubiri ar trebui să fie recunoscut în mod expres în legislația națională și că ar trebui să se acorde prioritate acțiunilor în despăgubiri introduse de persoanele care au supraviețuit sclaviei sexuale, considerată a fi o crimă în temeiul legislației internaționale, ținând cont de vârsta supraviețuitoarelor;
 8. invită Guvernul Japoniei să respingă în mod public orice afirmații conform cărora subjugarea și înrobirea „femeilor de reconfortare” nu a avut loc niciodată;
 9. încurajează poporul și guvernul Japoniei să adopte măsuri suplimentare pentru a recunoaște istoria integrală a națiunii lor, fapt ce reprezintă o datorie morală a tuturor țărilor, și să stimuleze sensibilizarea opiniei publice din Japonia cu privire la acțiunile întreprinse în cursul anilor 1930 și 1940, inclusiv în ceea ce privește „femeile de reconfortare”; invită Guvernul Japoniei să instruiască generațiile prezente și viitoare cu privire la aceste evenimente;
 10. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, guvernelor și parlamentelor statelor membre, Guvernului și Parlamentului Japoniei, Consiliului ONU pentru Drepturile Omului, guvernelor statelor ASEAN, guvernelor Republicii Populare Democrate Coreene, Republicii Coreea, Republicii Populare Chineze, Taiwanului și Timorului de Est.
-